

Z ISLANDSKIMI KONJI NA OGLED 7. DRŽAVNEGA PRVENSTVA V STRIŽENJU OVAC - JURIŠČE PRI PIVKI 2002

Agata Maček

Na poti v Jurišče (foto Agata Maček)

Na prijazno povabilo gospodinje turistične kmetije "Pri Cunarju" v Juriščah, gospe Franke, smo se v nedeljo, 8. septembra z islandskimi konji odpravili na ogled 7. Državnega odprtega prvenstva v striženju ovac, ki so ga je pripravili Jurščani in Društvo rejcev drobnice pivške kotline. Trinajsterico "islandskih konjenikov" je pot iz Trnja pri Pivki vodila mimo palških travnikov čez greben v Jurišče, vas, ki je daleč naokrog znana po ovčjereji. Prijetna družba, islandski konji, naklonjeno vreme in prelepa notranjska pokrajina so soustvarili, kot vedno, nepozabno doživetje.

Tik pred spustom v vas (iz Trnja do ondod smo potrebovali približno dve uri zmerne ježe) so nas že dosegli glasovi živahnega dogajanja na prireditvi. Presenečeni smo bili nad številnimi obiskovalci in zgledno urejenim prizoriščem, ki je bilo na travnikih pod "Cunarjem" na vhodu v kraj. Konje smo nastanili na velikem ograjenem pašniku ob hiši. Pa naši islandci niso bili edini konji, ki so tega dne obiskali Jurišče - prišli so tudi drugi konjeniki, na "velikih" konjih: pivška in postojnska konjenica. Mladenič, ki je prijezdil na čudoviti krotki velikanki, mi je prijazno postregel z njenim mlekom; spretno ga je namolzel v lonček in s slastjo sem ga spila. Kobilje mleko ima zelo prijeten, blag okus, je sladko in lahko - bolj vodeno, nemastno. Res dobro. In velika kodrolasa konjska dama je name napravila prav poseben vtis.

Na urejeni trati ob gostišču nas je čakala dolga in mikavno pogrnjena miza ter dobrote iz Frankine kuhinje. Odtod smo si lahko udobno ogledovali dogajanje na tekmovališču, kakor tudi vrvež na dvorišču turistične kmetije. Tako smo videli tudi prešerne kozje dirke: na 150 m dolgi stezi so morali lastniki s svojimi tekačicami preskočiti pet ovir, pri čemer so morale koze to storiti same od sebe - da bi lastnik spravljal svojo tekmovalko čez ovire z vlečenjem ali drugačnim prisiljevanjem, je bilo strogo prepovedano! Strogo prepovedano pa je bilo tudi uporabljanje grdih besed, saj veste, kletvic!

Čez čas smo se primaknili bliže tekmovalni leseni strešnici, kjer so se nazadnje v finalu v striženju s strojčkom pomerili štirje najboljši strižci (dodam naj, da se je tekmovanja udeležilo 20 tekmovalcev in da so se ti pomerili v dveh kategorijah - v striženju s škarjami in v striženju s strojčkom). Slabo smo jih videli, saj je vmes začelo deževati in so se obiskovalci nagnetli pod napušč, tako da je le prvih nekaj vrst gledalcev lahko kaj videlo. Ne glede na to pa smo izvedeli, da je zmagal najboljši slovenski strižec novomeščan Alojz Novak. Njegov uspeh je še toliko bolj hvale vreden, ker je premagal tudi Novozelandca, profesionalnega strižca ovac, ki menda vsako leto postriže tudi preko 50.000 ovac. Alojz je znan tudi po tem, da je pri striženju zelo natančen, ne samo hiter, in da obiskovalke svojega frizerskega salona le redko ureže. Sodniki za dodelitev končne ocene presojujejo: čas striženja, kako strižec ravna z ovco, kako natančno jo postriže (kakšna je videti na koncu), še posebej pa so pozorni na ureznine, ki veljajo za največjo napako pri striženju in ki strižcu-tekmovalcu "odstrižejo" največ točk.

A priznati je treba: v eni sami minutki spremeniti pričesko bujne košatke v pričesko ameriškega marinca res ni mačji kašelj! Vse čestitke k spretnosti!

Sicer so organizatorji dobro poskrbeli tudi za obtekmovalno dogajanje: na voljo je bilo nekaj stojnic s pijačo in prigrizki, za otroke so pripravili posebne kratkočasne delavnice, imeli so srečelov, na voljo so bili veliki šotori, kamor so se ob dežju obiskovalci lahko zatekli. V ogradah na prizorišču

smo si lahko ogledali tudi zares lepe primerke ovac (in ovnov) ter koz. In skoraj pravljичnega oslička. In še - v posebni ponudbi je bilo jahanje islandskih konj, ki sta jih v ta namen "posodila" Lise in Zvone Pavšič iz Trnja. In gotovo je bilo na voljo še kaj, kar sem spregledala.

Razvedrilo se je, nebo je spet razpelo svojo modrino in tisto prav posebno, že malo jesensko, popoldansko oranžno sonce je osvetlilo Jurišče in njegove pašniške planjave. Barve so zaživele. Osedlali smo konje in se po drugi, daljši poti vrnil domov, v tistem tako udobnem in urnem töltu. In ko pri tem bujna griva boža po rokah... Res lepo.

Za nami je bil krasen dan; tudi zahvaljujoč organizatorjem prvenstva, ki so pripravili prijetno in zanimivo prireditev.

Agata Maček